

VAZ DIAS

KNIPSELSERVICE

Singel 91, Postbus 491
1000 AL Amsterdam
Telefoon 020 - 24 72 76

Datum: 1 OKT. 1990

DE STEM

Jango Edwards is *= holey* sterkst in soberheid

OOSTERHOUT. De Bussel. Jango Edwards met 'Holey Moley'. Gezien op 29 september 1990. Deze voorstelling is ook nog te zien op 16 oktober in Concordia te Breda.

Door Peet van Tilburg

Het zwarte gaasdoek gaat omhoog. Langzaam maar zeker worden de contouren zichtbaar van een fluorescerende stad. Het lijnenspel van de huizen is doorgevoerd in de kostuums van de muzikanten. Tijdens de beginklanken komt Jango Edwards op zijn bekende overrompelende manier de zaal binnen. Het publiek wordt bestrooid met confetti en bespoten met een hoeveelheid niet nader te definiëren slierten.

Nadat hij het openingslied 'Holey Moley' gezongen heeft, hijgt Jango Edwards nog enkele minuten scènematig na. Even later komt er een vliegtuig van Skyhigh Airlines het toneelbeeld binnenzweven als rode draad van de voorstelling. Jango Edwards maakt met zijn begeleidingsgroep een wereldreis.

In een mengelmoes van mime, pantomime, clownerie en muziek krijgt het publiek een aantal uiteenlopende acts voorgeschoteld. Een mimische persiflage op de film 'How to catch a thief', waarbij op subtiele wijze een brandkast gekraakt wordt met een aangestoken sterretje waar kinderen mee spelen bij de jaarwisseling.

Een Spaanse hypnotiseur opereert zichzelf en zingt op

naar adem snakkende wijze 'I left my heart in De Bussel'. Een Amerikaanse truckdriver blijkt een beer-junky te zijn. Een fors gebouwde bodybuilder met hoge stem. Een persiflage op de heavy metal-cultus met als schrill contrast een op puur geluiden gebaseerde scène in de stiltebibliotheek. Een ode aan Danny Kaye en een hip-hop-achtige Mr. E. Dit alles overgoten met een seksistisch sausje à la Jango, waarbij hij zijn edele geslachtsdeel, oftewel zijn 'bobo', te pas of te onpas een 'hoofdrol' laat spelen.

Jango Edwards wordt tijdens zijn optreden bijgestaan door een sterke viermans formatie, die werkelijk de meest uiteenlopende muziekstijlen kan spelen. Met name de verbeeldende aanpak van de songs doet me erg denken aan de Tubes in hun betere tijden.

'Holey Moley' kent een aantal subtiele hoogtepunten. Jango Edwards is op zijn sterkst in zijn soberheid. Voor de pauze is het niveau op de voorspelbare fakircène na constant. Maar na de pauze blijven met name de bibliotheekscène en de ode aan Danny Kaye steken in vondsten en worden langdradig.

Gedurende de jaren is Jango Edwards eigenlijk niet veel veranderd. Hij maakt nog steeds gebruik van dezelfde technieken en trucs. Maar hij doet dit op zo'n typische eigen wijze dat je hem hiervoor bewondert of haat. Een tussenweg is er niet. Artiesten die deze tegengestelde waarderingen bij het publiek kunnen oproepen blijven interessant om te blijven volgen.